

[Oluf Pedersen.]

at Køberen som Regel maa betale den stedfundne Stigning. Hertil bidrager en daarlig praktiseret Vurdering, som jeg tidligere har redegjort udførligt for, men det er ganske uretfærdigt, naar det offentlige derefter indkræver Værdistigningsafgiften hos Køberen, medens Sælgeren gaar fri.

Nu vil jeg nødig om en saadan Lovgivning bruge stærke Ord, men jeg kan dog ikke undgaa at sige om den Grundstignings-skyldlov, vi har, at den maa betragtes som et Misfoster. Denne Lov synes jeg vi maa have ændret, dels ved at de urimelige Lempelser bortfalder, saa hele den ufortjente Stigning tilfalder det offentlige ved, at der ved Salg sker Omvurdering, og ved, at Stigningen fradrages i Købesummen og bliver inde-staaende som en offentlig Prioritet. Det vil betyde en betydelig og helt rigtig Indtægt for det offentlige, til Lettelse i Byrder for Arbejde og Forbrug, og dernæst en lavere Købspris paa fast Ejendom og Mulighed for en haardt tiltrængt Lettelse, om Værdien paa Jord atter gaar ned.

Siger man, at der ingen Stigning er paa Jord, saa er der i alt Fald ingen Grund til at gaa imod Forslaget, men det rigtige er, at fast Ejendom er steget godt et Par Milliarder under Krigen trods Prisstop og trods Lønstop. Denne Stigning er ganske uforskyldt, og særlig gælder det den Del af Stigningen, som falder paa Jorden. At inddrage den er ikke Uret imod nogen, og man kan derved undgaa en Udvikling, der kan bringe mange Ulykker baade for de unge, der køber, og for dem, der maa gaa i Kaution eller paa anden Maade maa hjælpe de unge, og som kan komme til at undgælde derfor. Jeg synes ikke, man kan forsvare at opretholde den bestaaende daarlige Lov. Den strider baade imod Lønstop og ogsaa imod Prisloven.

Til sidst har jeg nogle Henstillinger. Først har jeg en Henstilling om Æblerne. Nu er jeg selv Avler og skal følgelig ikke sige noget om Prisen. Det er ikke saadan, at Avlerne skal fastsætte Maksimalprisen paa Æblerne, lige saa lidt som det kan være Smørproducenterne, der fastsætter Maksimalprisen paa Smør. Hvis det var Producenterne, der skulde bestemme den, saa er det givet, at den blev saa høj, som det var muligt; det vil sige, at der ingen Maksimalpris blev. Det er jo en helt uanstændig Tale, som føres paa dette Omraade. Jeg skal derfor ikke kritisere Prisen, men blot henstille til den højtærede Handelsminister, om det ikke kan blive saadan, at Opbevarings-tillægget for Æbler bliver forøget — jeg skal

indføje, at jeg har solgt mine egne Æbler —; for det Tillæg, der er, dækker ikke Svind og Omkostninger, hvilket modvirker de gode Bestræbelser, som gøres for at faa en jævn Forsyning af Æbler Aaret rundt, og saadan synes jeg ikke der er nogen Mening i at ordne det.

Dernæst vil jeg gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister — det kan ogsaa være, det er et Spørgsmaal, som Handelsministeren har noget med at gøre —, om det ikke er muligt efter den Høst, vi har haft, at øge Brødrationerne noget, i alt Fald ved at lempe Bestemmelserne om Uddeling af Ekstrarationer, hvor det er tiltrængt. Det er urimeligt, at Folk ikke kan faa det Brød, de trænger til, i alle Tilfælde, og jeg har forstaaet det saadan, at naar vi fik en Brødrationering, var Formaålet ikke at hindre, at Folk fik det Brød, de trængte til, men at hindre, at man brugte Brødet som Foder til Kreaturerne.

I samme Forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om det ikke var muligt at give Adgang for mindre Hønsheholdere til Køb af noget Frihandelskorn.

Endelig vil jeg give Tilslutning til alle Ønsker, der har været fremme om at spare paa de offentlige Udgifter. Jeg nævner i den Forbindelse, at det forekommer mig helt urimeligt, at Det kongelige Teater giver et Millionunderskud, naar det er fuldt besat hver Aften. Her maa Forholdet være det, at det ikke er Teatret, men Statsdriften, det er galt med, og saa bør man foretage en Forandring, som kan ændre dette Forhold til det bedre.

Det var jo rart at faa Skatterne ned, og det kan ske baade ved at spare paa overflødige Udgifter og ved at skaffe bedre Indtægter. Men jeg vil advare imod, at man søger at sætte Skatterne ned ved at laane. Det mener jeg i alt Fald er en meget daarlig Vej.

Der maa utvivlsomt komme mange Farer ved denne Krigs Afslutning, og jeg tror, at skal man undgaa disse Farer, er det bedste, man kan gøre, at søge at indrette alle Forhold her i Landet saa retfærdigt som muligt, gøre en Indsats for, at der kan blive Ligeret for alle Borgere. Hvis man gør det, vil de Vanskeligheder, der kan komme ved en Krigs Afslutning, den Utilfredshed, der kan opstaa, være afværget. Hvis man sikrer den personlige Frihed, hvis man sikrer Ligeretten til de fællesskabte Værdier, hvis man kan sikre den enkelte Borger Udbytte af hans eget Arbejde, ja, og hvis man fastholder Folkestyret, har man et Grundlag,